

Elämä kuin palloa mua vie

Eino Emppu Vuoluterä

Lukijalle

Eino ”Emppu” Vuoluterä syntyi toukokuun päivänä takatalven riepotellessa pohjanmaata kylmin tuulin Koskenkorvalla vuonna 1959.

14-vuotiaana muutti hän perheensä mukana ruotsiin.

Yhteiskoulu jäi kesken niin kuin koko koulunkäynti.

15-vuotiaana koulun sijasta oli poika tiilitehtaalla latomassa kiviä uuniin miesten töissä.

Kirjoittaminen alkoi jo kansakoulussa mutta kirjaan tekstiä siirtyi vasta vuodesta 2017, lukuun ottamatta eräitä pieniä tekstejä, jotka ovat säilyneet yli elämän myrskyjen.

Nykyään yksityisyrittäjänä toimiva mies kirjoittelee miltei päivittäin elämän kokemusten tuomia ajatuksia ja riimejä, sillä riimirunostahan ja elämästä ja sen taidosta tässä kirjassa on kysymys.

Kiitos avusta:

Terttu Mäntylä

Katariina Kuusela

Leena Törö

Eino Emppu Vuoluterä

ELÄMÄ
KUIN PALLOA
MUA VIE

© 2020 Eino Emppu Vuoluterä

Kannen kuva: Pirjo Peltola

Sisuksen taitto: Eino Emppu Vuoluterä

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-9-5280-2353-1

Sinivalkoiset kyöneleet

Muistan kesäyöt valkoiset
muistan järvet ne siniset
muistan taivaat maat kaunoiset

Kodin jonka jouduin jättämään
ystävät joille selän kääntämään
pois muualle lähtemään

Palata en varmaan koskaan enää voi
muistot rakkaat vain lauluissa soi
taaksein mitä jäi uni uudeksi loi

Hetkeksi sinne joskus palaan
ystävät vanhat kohtaan ja halaan
kyöneleet silloin heiltä salaan

Mieli taas minua sinne vie
vaikka mutkainen pitkä on tie
määränpää satua unta vain lie

Muistot kauas sinne taas kantaa
kohti lapsuuden aikaa sen sinistä taivaanrantaa
rauhan mieleen kaipuuseen se hetkeksi antaa

Lapsuuden koti ja maa sydämeen jättäneet
silmäkulmiin ajoiksi ikuisiksi kiinni jäätyneet
kaipuun ja muiston sinivalkoiset kyöneleet

Rikkaruoho

Rikkaruoho villinä kasvaa on se vapaa
alustakseen riittää jos vain on vähän rapaa

Ei se tarvi penkkiä ei se tarvi multaa
vain palan maata ei rahaa eikä kultaa

Kasvaa se sinne missä maa vapaa puuton
Sitkeänä seisoo vaikka se on luuton

Antaa se meille kukkaiset niityt
Kukkasiin näihin itsekin liityt

Voikukka sitkeä kenttään nyt kasvaa
nimi vaikk sanoo siltei siinä ole rasvaa

Leikkurin reitti kulkee yli tappaen
juuret jää maahan uuden varren nostaen

Kukista kun taas minä teen seppeleen
voikukan taitan sen siihen sitoen

Rikkaruoho elon tunnen olevani myös
vaikka aamusta iltaan olen ansiotyös

Kuulu en kastiin minä ruusuperheiden
Enemmänkin kuulun ryhmään Herran erheiden

Vaikka ei mulle Herra parastaan suonut
Auringon ja kasteen on minullekin suonut

Riittää kun saan palan maata ja että
Juureeni sataa taivaalta hieman vettä

Silloin ei minua peri kato ei hukka
Loistan ja kasvan kuin paras voikukka

Kesää odotellessa

Huutoni yössä kylmässä kaikaa
yössä jossa talven vielä on taikaa

Muistoni karvaat pois yksin näin kitken
kuuletko kun huudan kuuletko kun itken

Kunpa elämä onnea valoa mulle lois
ikävän ja tuskan ainiaaks veis pois

Suvea mä ootan vaik kestää viel tovin
ulkona riipii viel talvikin kovin

Miksei aurinko mulle jo lämpöään suo
ainainen talvi ei iloa elooni tuo

Viiman pois haluan tuon syömmeen jääneen
kutsun siis kesää siks huudan sen ääneen

Anna suven jo tulla anna vehreä jo maa
anna kylmän pois mennä lämpös tulla jo saa

Olen lapsi mä kesän saavu lämmin jo sää
nautin vasta silloin kun sulanut on jää

Sätees kultaiset talveen tulevaan mä kerään
anna auringon paistaa kun aamulla herään

Ystävän voima

Ilmeesi sun kertoo
sen sanaton kieli
katsees sen toistaa onko hyvä sun mieli
Sielusi peili
sun silmäs siis on
avaa ne mulle kun olen valoton

Katsees lempeä
anna valoa mulle loistaa
elämästä mustasta näin pimeyden se poistaa
Jos sull ystävä hyvä
niin elämässä jaksaa
rajaton sen voima kaiken sillä voi maksaa

Niin velat kuin lainat
myös suuretkin laskut
vaikka seteleistä tyhjät ois juuri sun taskut

Sitä onnea suurta
minkä ystävä luo
mammona koskaan ei sinulle suo

Aika ehkä on myös
jo sinunkin herätä
käyttää elämäsi muuhun kuin varoja kerätä
Pois lähdet kun täältä
tien yksin sä kuljet
tää muista ennen kun ovet viimeiset suljet

Taivaassa tuolla
tarvi maksaa ei laskuja
kääriliinas siks aina ilman on taskuja
Tarkoitus elämäs
on ett se mi jälkees jää
kukkii mieles meidän kuin kesän aurinkoinen sää

Suukko elämälle

Vanha haaveeni
lähti taas lentoon
kuin perhonen lepattaen hentoon

Muistan kuvan
haave siinä heijastui
siihen muistoon hetkeksi aika seisahtui

Siispä tuuleen öiseen
lennätin suukon
takasin palas se kuin pisto puukon

Sattui keskelle
isku mun rintaa
kuin kylmä teräs rikkoen ihon pintaa

Vanhaa velkaansa
saa näin sydän maksaa
pahalta vaikka tuntuu niin se lyödä jaksaa

Lyönnit vahvat
se rinnassa toistaa
aika samalla hiljaa velkaani poistaa

Elämän iloa saa
ehkä sydän maistaa
Tuntea kun onni sinne paistaa

Sydän kun avoin
se näyttää miss on tie
joka löytää toisen ja luokseen sen vie

Aavalla elämän

Tunteiden myrskyn olen minä vanki
Se pettävää joskus kuin keväinen hanki

Tunteiden paloa en voi kuitenkaan estää
milloin se kantaa milloin se kestää

Kuin henkäys jonka tuskin kuulet
voimaa siinä enemmän kuin luulet

Kuin kynttilä syttynyt molemmista päistä
äkkiä se loppuun palaa ei kohtaloaan väistä

Kuin laiva ilman apua ajautuu se rantaan
tie silloin päättyy yksin lahona santaan

Kuin Amarin nuoli se aina osuu maaliin
et sitä voi väistää se ottaa sinusta saaliin

Kuin tippa pien
mistä meri synnyn saa
tai valon säde
josta päivä sarastaa

Siks yks pien
toivo häivän
rakentaa voi
paremman päivän

Eino Emppu Vuoluterän uusi paranneltu versio kirjasta Elämä kuin palloa mua vie on Empun Äänettömät Sanat-blogiin perustava ensimmäinen kirja joka kertoo suuresta ikävästä, elämän iloista, kauneudesta ja luonnon antien rakkaudesta.

Osaksi myös kotimaan kaipuusta ja sen aiheuttamasta kivusta syntyneet runot ovat nyt toisessa painoksessa uusissa kuoseissa.

Vanha kansikuva ensimmäisestä painoksesta oikealla.

Lukemisiin!

Emppu

